ПЕРЕЦЬ червоний

№ 1 (92) **Ціна 15 коп.**

РІК ВИДАННЯ V

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВИК

Січень. Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 51-93. 1931

Мал. В. Брискіна

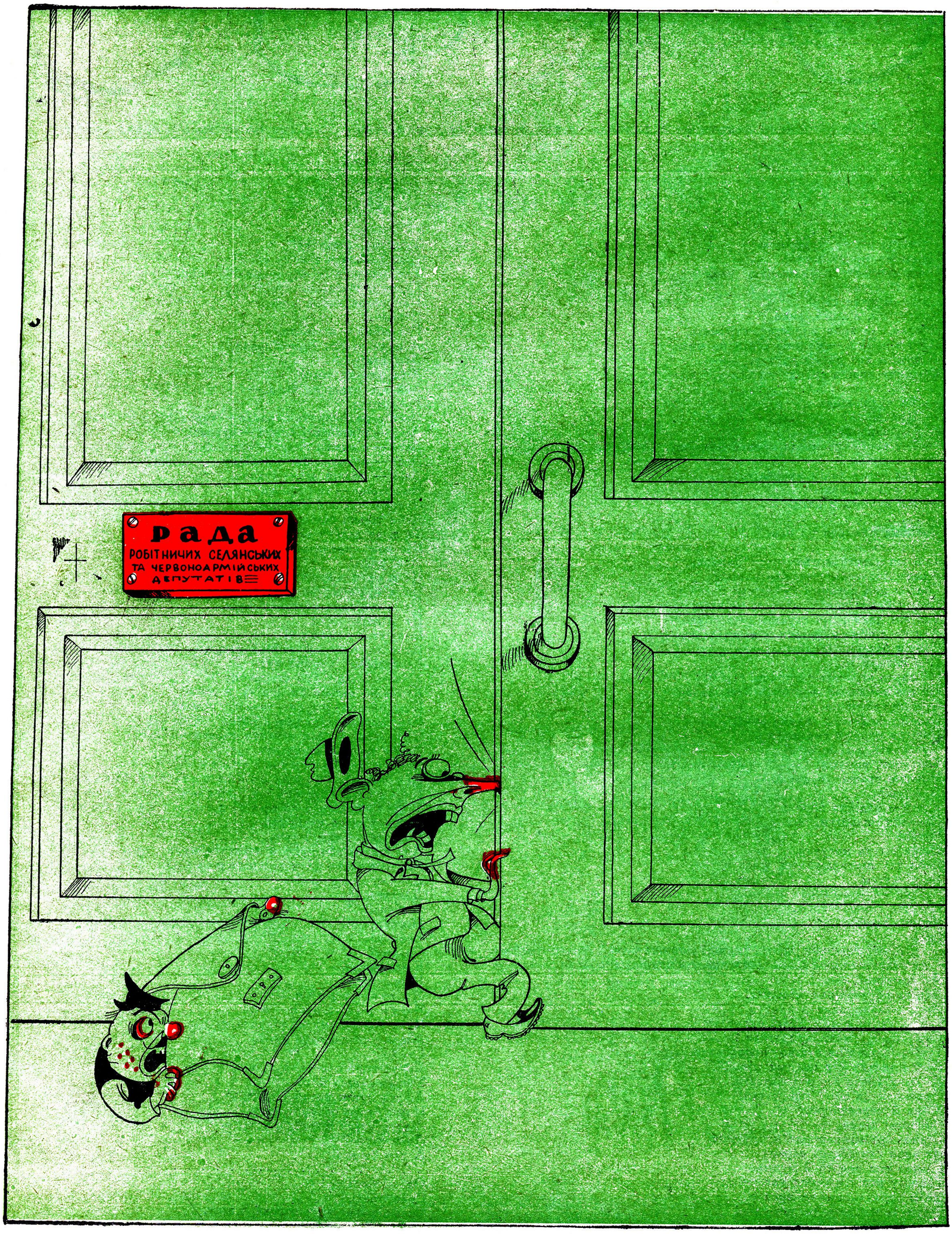

ПЕРЕД ВИБОРНИЙ ОГЛЯД

Правоухильник: — **Дозвольте, товариші!.. Відчиніть!.. У мене в портфелі дуже важливі пропозиції...**

Мал. В. Нерубенка

Якби *голосно* **ці пельки не** *галасували*, **їм все ж таки не доведеться** *голосувати*, **бо не мають права** *голосу*

ВІЙНИ НЕМА—ВІЙНА Є

Пеленою чорно-туманною
Наповзає мряка вогка,
Підкрадається тихо, оманою
Десь із кутка.
І лізе, й лиже стіни
Крутиться, в'ється, лине,
Зникає, — і знов виростає, стремить,
Щоб з чорної — жовтою стати на мить.
А чим, а хто розвіє заразу,
Оманову повінь смердючого газу.
. . . . . .
— Ви чули: війна.
— Що, війна?
— Ну, звичайно.
— Так треба ще масла купити негайно...
— ... і шкіри...
— Так зараз ходім купувати.
— І вати не буде.
— Ми купимо й вати.
. . . . . .
Знайома розмова ця вам.
Чести слово,
Такі ми частенько вже чули розмови.
Адже обиватель — завжди панікер,
Грибок цей поганий кублиться повсюди.
Скажи йому: криза, мовляв, на етер,
Так він день і ніч слухать радіо буде.
Але не дрібна комашня обивательська,
Стихія базарно-запасательська
Цієї сатири мета.
Не варто втрачать сатиричні стріли
На цю комашню, хоч вона й шкідлива,
Тут справа не та.
Калібру великого гадина суне,
Повітря отруює гнилизною,
Пролазить в сільради,
Колгоспи, комуни,
Мордою своєю брудною.
А зброя?
У неї — надійна зброя:
Наклепи, пльотки,
Чутки!
О, це штука могутня,
Якби так поширювалось щось путнє,
Як ті чутки.
Вчасно кинуте слово
Накоїти може такого...
Чутки, злостиві,
Їдкі!..
В Юрківецькому районі глитаї ширять чутки такого змісту: вже розпочалася війна—отже переобирати ради немає потреби.
Як спритно!
Як вміло знайшли момента!
Як пов'язано одне з одним!
Глитаї узяли з політичної арени та
Саме те, що може придатися їм.
Тут працював не кустар-провокатор,
Руку приклав тут політик тонкий.
Як було треба все розрахувати,
Пускаючи „в обіг" оці чутки.
Війна й перевибори.
Поперше війна,
Становище міжнародне напружене.
Це знав глитайська сарана
І лінію гне вперто й мужньо.
Тривогу посіяти серед мас, —
Це ж куркульні саме враз.
Війна. Тепер, мовляв, все-одно!
Ще не відомо, чим скінчиться,
Отже з куркулями не слід свариться.
Війна!.. Слово яке воно!..
Та ще неписьменному
Темному „кугутові"!
Ціла халепа в такому слові!
Так, налякавши, стривоживши добре,
Грунт підготовано чутці-кобрі
І виповзає кобра нова,
Чергова:
Раз війна — воювати,
А ради нічого переобирати.
Деж пак!
Хіба вже до того!
Хай все буде, як було, —
І — готово.
Десь у раді сидить барахло — чудово!
Десь — глитайські синки — чудово!
Десь — п'янюги гидкі — чудово!
Десь — право-„ліві" пролізли — чудово!
Десь — ледарі злі — чудово!
Чим гірше — тим краще —
Чудово, чудово! чудово!!
Якби тільки більше такого!
Та ж це далеко не все, — знають гади.
Що воно значить:
Нові ради?
Це ж ради п'ятирічки, третього року.
Це ж будівництво широке,
Це ж суцільна колективізація,
Це ж переможна
Ін-ду-стрі-я-лі-за-ція!
Це ж глитаям остаточний капут, —
Безнадійний, глухий кут.
Усім, хто мріє про старовину,
Хто радо загнав би країну в труну,
Поліцайсько-інтервентського режиму,
Рябушинських та іже з ними.
П'ятирічка бо для нечисти справжній капут.
Як же не викручуватися тут?
Як же не боятися активности рад,
Ще більшого творчого натиску мільйонів.
Коли справжнім творцем є кожен депутат
У щільному контакті центру та районів?!
Ворог в'ється як вужак
Він і так, і так, і так...
Аби тільки хоч трішки захитати мури
Рад — фортеці пролетарської
Дик-та-ту-ри!
Диктатури!
Залізної!
Непоборної!
Єдиної,
Сильної
Електрикою,
Машиною!
Як іти — проти,
Коли мільйони — за?
Котиться каламутна сірчана сльоза...
Але клацають зуби люто.
Го-го!
Капут ворогові — капут; а
Убережуйтеся його
Лізуть чутки потай і одверто.
Ними керує розумна рука.
Лізуть чутки нахабно, вперто.
Дика чутка?
А хоч би яка!
. . . . . .
Ох, ці поважні!
Сивобороді.
Скаже слово — як мідний пятак.
Як же ж!
Вони ж — хазяї... добродії!
Що перед ними якийсь там голяк!
Навіть і замасковані,

Підфарбовані,
А все — думки!
Утинки тепер — ні до чого,
А втім... ні, це зброя — слово.
Наклепи, пльотки, чутки.
Війна!
Знали про що згадати,
Чим налякати.
Хто хоче війни?
Якби поодинці провести анкету
150.000.000 людности СРСР.
— Чи прагнете ви війни?
І кожен сказав би не по секрету,
Вголос сказав би тепер:
— Ні!
Хто хоче війни?
Інтервенти хочуть.
Вони недаремно клопочуть.
Хто хоче війни?
Не ми! —
Вони!
Та все ж глитаї, як не старались,—
Прорахувались!
Не на тих натрапили з цією чуткою.
Війни не хочемо — вірно.
Війни хоче сволота жирна.
Але нас не злякати війною.
Ні! Не зля-ка-ти!
Кожного дня можемо відсіч дати,—
Нам закордонні поможуть брати.
Прорахувалась глитайська зграя,
Дарма, що багато вміє та знає.
Нині вже обмаль отих „кугутів".
Хвиля колгоспна людей оновила,
Небачена ще підвелася сила:
— Колгоспники!
Це не колишні мужики,—
Гречкосії.
Вчорашній злидар розібратися вміє
Навіть у хитрих чутках.
Крах,
Глитаї, підкуркульники, крах!
Ми вже воюємо в темпах нестримних,
Ми ростемо у походах машинних...
Ми вже б'ємось,
Перемагаємо.
Ми вже мети досягаємо.
Ми — на війні щогодинно,
Штурми у нас — щохвилинно.
І кожна
Третього року рада
Буде працювать, як ударна бриґада.
Які не ширте чутки,
Які не пускайте гадки,
Як тиху сапу свою
Не рийте брудними руками,
Ми — в бою.
Перемога — за нами.

Олаф Кракен

ГОЛОВА БЕЗ ГОЛОВИ

„Женіть із сільрад ледарів, п'яниць, підкуркульників".
(*Із передвиборного плякату*)

Я ввійшов до сільради.

— Здорові були, товариші. А де тут голова?

— Голова? Та ондички, біля вікна, сидить. В чумарці.

Я наблизився до чумарки.

— Ви будете голова? Я кореспондент „Червоного Перцю". Хочу про дещо з вами поговорить.

Чумарка хитнула головою і, не дивлячись на мене, проказала:

— Будь ласка, запитуйте.

— Пробачте,— сказав я,— а що ви там у вікно розглядаєте? Може цікаве що?

— Ні,— відказала чумарка,— це я навмисно лицем до села повернувся та отак тут і сиджу від 9 до 4. За директивами центру.

Я добув бльок-нота.

— Дозвольте запитати—як ви готуєтесь до перевиборів?

— Ми? Дуже активно готуємось. Позбавили голоса батюшку. Склали списки передвиборних витрат. Вивісили пляката: „Всі, як один...

— А масова робота, як провадиться?

— Ну, звичайно, провадиться і масова робота та тільки мас частенько не вистачає. Трапляється іноді, що і в батюшки масова робота і в нас. Ну, звісно, масі ж не розірватися, ну й до церкви ідуть. Несвідомість!

— Значить, ви не ведете антирелігійної пропаганди?

Голова навіть образився.

Мал. Дев'яніна

[**Напередодні виборів**

— Я не веду?! Та я таку кампанію розгорнув, що й Ярославському, мабуть, заздро. Як тільки де, скажімо, хрестини, або весілля, я обов'язково там. І от, коли сідають за стіл, я й починаю свою аґітацію. Кажу батюшці: „А ну, ієрей, давай змагатися — хто більше вип'є. Нехай тобі, кажу, допомагає бог, а мені хоч чорт, все рівно". І щоб ви думали? Я завжди перемагаю. Прямо під корінь опіюм ріжу. Мене за це так прямо на руках носять.

— Невже так шанують? — здивувався я.

— Ну да. От учора, наприклад, не витримав я своєї пропаґанди і впав під тином. Ну, а хлопці, значить, і віднесли мене додому.

— Оце й уся ваша робота? — посміхнувся я.

— Уся?! — аж підстрибнув голова.— Та я відгукуюся на всі чисто кампанії. Кинули, наприклад, гасло: „Дайош висування!" — я при першому ж оподаткуванні висунув до заможних десятьох бідняків. Сказали: „Електрифікацію на село!"— я зразу ж електрику провів у куркульські хати, щоб навіть уночі було видно, де живе глитайня. Дали директиву: „Більш уваги школам!"— я й почав щовечора ходити до вчительки. Нецікава, руда, а нічого не вдієш. Директива!

— Чудово! — погодився я.— У вас, мабуть, і справа ліквідації неписьменности теж блискуче поставлена.

— І не кажіть! — з погордою кинув голова.— У мене давно вже пляна розроблено: як тільки надійде інструкція про повну ліквідацію — зараз же вишлю всіх неписьменних за околиці села. Розумієте, за десять хвилин ліквідую всю неписьменність. Тільки...— тут голова соромливо посміхнувся,— як ви гадаєте, товаришу, це нічого, що на селі, все таки, залишиться одна неписьменна людина? Розумієте: на п'ять тисяч населення тільки одна людина. Це ж, гадаю, не пошкодить великій справі лікнепу?..

— А хто ж саме ця людина?,—поцікавився я.

Голова похнюпився:

— Та я ж.

P. S. Дійсним автором цього фейлетону прошу вважати не мене, а голову одної сільради, що на запитання представника ВУЦВК'у: „Як провадиться на селі клясова боротьба?", відповів: „Ніякої боротьби нема, бо... в нас хата від хати далеченько стоїть"...

Сергій Чмельов

Мал. В. Нерубенка

Правий опортуніст: — **Ага, робітники вже не довіряють апаратові — свій плян висовують...**

МОЖЛИВО...

Мал. Б Фрідкіна

Один РВК виселив аптеку і зайняв її приміщення

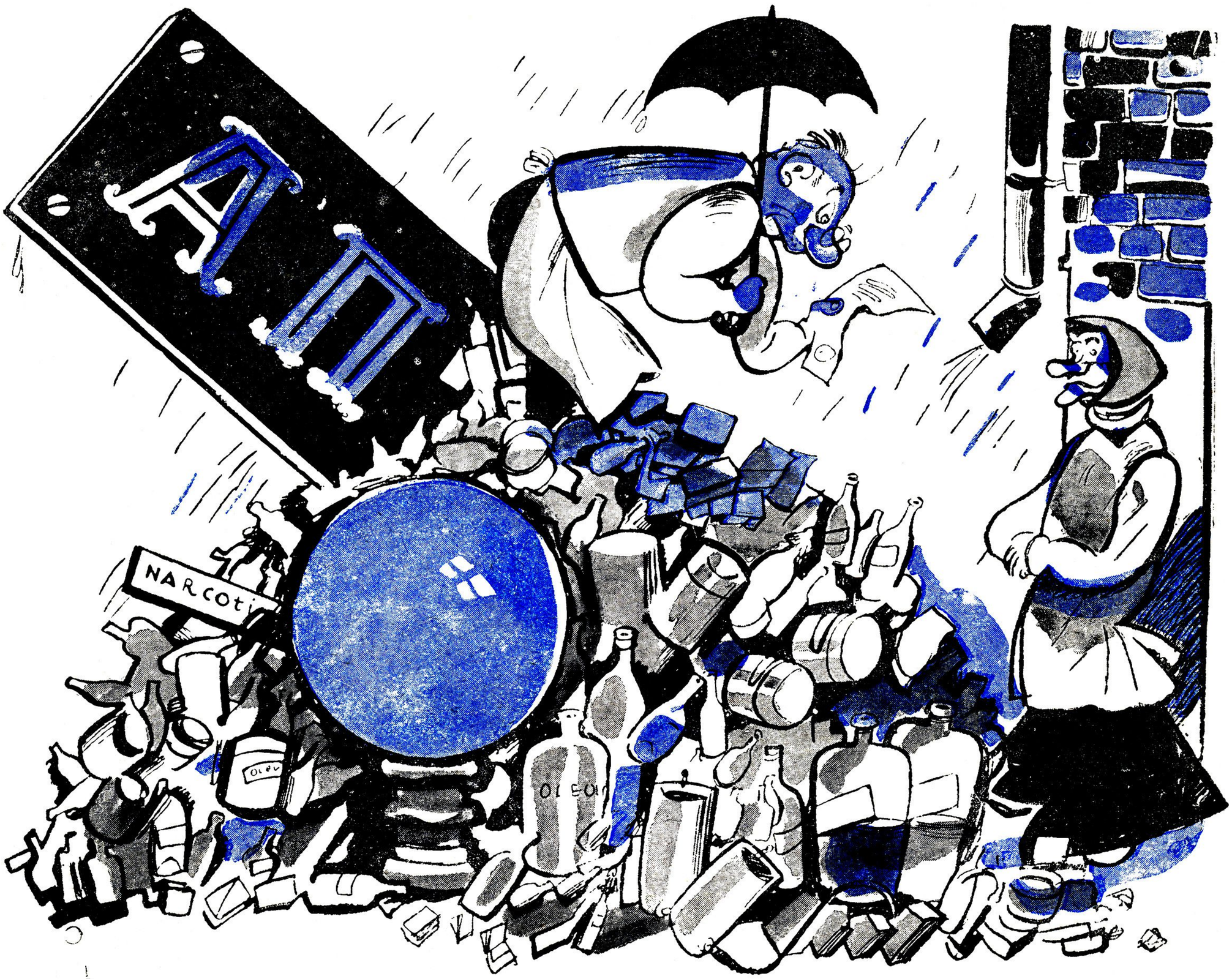

Аптекар; — **Аспірину я вам одпущу зараз, а от щодо валер'янки — не можу... Гадаю, скоро Райвиконкомові потрібно буде.**

БІОГРАФІЯ

Генадій Герасимович дописав третій аркуш паперу, поставив крапку і глянув на Кузьму Дем'яновича.

— Стомився?— спитав Кузьма Дем'янович. — Старайся, старайся... Від мене зобіджений не будеш... А як дасть богповернуть голос... Пиши. До чого ти дописався?

— До біографії.

— Пиши біографію: совецькой властю єнтирисуюсь і всіляко підтримую. Чого ти дивишся?

Генадій Герасимович почистив об чуприну перо.

— Та це ж не біографія, Кузьмо Дем'яновичу. Це, конешно, орієнтація.

— Орієнтація? Тоді пиши: хлібозаготовки вивіз до єдиного пуда і так же саме сільгоспподаток .. Членом кооперації состою з першого дня і состоятиму до останнього.. Стомився?

— Та я ж вас біографію прошу розповісти... Біографію. Розумієте?..

— Так ти б же так і сказав. А то... Пиши: церкви не признаю і щоденно читаю комуніческу газету... Знову не влучив?

— Не влучили,— сказав зідхнувши Генадій Герасимович.— Біографія це.. Ну, як ви не розумієте, що таке біографія... Біографія... Ну хто був батько, що робив до і по... Розумієте?

— Умгу!— замислився Кузьма Дем'янович.— Це дійсно той... біографія. А без неї не можна?

— Ніяк. Поцікавляться ж...

— Хм!— думав Кузьма Дем'янович, почухуючи русяву борідку... Що ж його робити? Пиши: батько був... батько, значить... мав олійницю.

Генадій Герасимович безнадійно похитав головою.

— Не повернуть?— спитав Кузьма Дем'янович... Голосу не повернуть?

— Ніколи,— відповів рішуче Генадій Герасимович.

— Що ж його робити?— захвилювався Кузьма Дем'янович.— Ти ж колись був писарчуком, знаєшся на таких справах... Вигадай і напиши.

Генадій Герасимович скривився.

— Вигадати не важко... Тільки така ж біографія буде білими нитками шита .. А треба стопроцентну... Розумієте?

— Що ж ти порадиш?

— Треба найти когось такого...

— Стривай!— вигукнув Кузьма Дем'янович.— Є. Семен. П'є безоглядно. Біографія стопроцентна.

— Кличте!— вхопився за Семена і Генадій Герасимович. Він недавно і з'явився на селі... Яздохо! А ну гукни через тин на Семена, нехай зайде.

Семен не барився. Він увійшов, привітався і підпер одвірки.

— Сідай, Семене, до столу!— запобігливо сказав Кузьма Дем'янович.— Живемо ж по-сусідськи... А тоді до Генадія Герасимовича.— Золотий чоловік! Батько брав участь у п'ятому році... Ти там у мене, Семене, просив віз соломи... Приїдь — набереш... Я б тобі сам набрав, так нема часу. Біжу.

І моргнувши на Генадія Герасимовича — пиши, мовляв,— Кузьма Дем'янович вийшов.

А коли повернувся, Семена вже не було. Генадій Герасимович кінчав Семенову біографію і значуче посміхався.

— Ну?—спитав Кузьма Дем'янович.

— Біографія-а-а...

— Я ж казав... Ти ж записав усе?

— До точки. Забув от тільки, яку участь у революції п'ятого року брав батько...

— Ну, як же так,— сказав докірливо Кузьма Дем'янович.— Найголовніше ж...

— Єрунда!— заспокоїв Генадій Герасимович.—Нехай везе заяву і розкаже там... Глибше вплине.

Кузьма Дем'янович хлопнув Генадія Герасимовича по плечі.

— Розумна голова! Нехай везе. У нього й вигляд відповідний...

І того ж дня увечорі Семен повіз Кузьмину заяву.

Виборні списки сільрада повісила за кілька тижнів до перевиборів. Все село побігло до сільради. Біля списків до вечора стояв метушливий натовп. Кузьма Дем'янович їздив того дня до міста. Він повернув надвечір і, почувши про списки, миттю подався до сільради. Перед ним несподівано розступилися... Ага!— подумав Кузьма Дем'янович.—Повернули голос, де тайшана взялася... І пождливо влип очима у списки. Але ненадовго — одразу й відскочив, як від ляпаса. У списках позбавлених виборного права — його прізвище стояло першим. А проти прізвища невеличка примітка: „позбавлено права голосу, як сина жандара, що брав участь у придушенні революції 1905 року".

— Віз соломи!— вигукнув Кузьма Дем'янович і подався на село.

А слідом ішли виборці і співчутливо гомоніли:

— Стерявся.. Стерявся чоловік!

Юх. Гедзь

СКАНДАЛ

Не знаю, як у вас, а в нас у цеху всі кампанії добре проходять.

І позика, і дирижабль „Клим Ворошилов“, і „Віддамо борг країні“, і ліквідація прориву, і ударництво, і громадський буксир, і відповідь шкідникам, і контроль над кооперацією, і неписьменність. Все це неодмінно обгсворюємо на широких зібраннях, намічаємо правильну лінію, щоб усе було конкретно, щоб практично здійснити і більшовицького темпу не здати.

От тепер як-раз іде чергова кампанія — передвиборна.

Мовляв, вибори до нових рад робітничих та селянських депутатів незабаром відбудуться, так треба активно підготуватись, щоб клясовий ворог не проліз.

Ну, звісно, зібрання підчас перерви в цеху. Відозву товариша Петровського прочитали, про завдання й інструкцію оголосили як, значить, треба провадити в життя.

В інструкції пунктів багато. Між іншим, і такий пунктик невеличкий знайшовся — „звіт делеґатів ради попереднього скликання про свою роботу“

Ну, що ж! Звіт, так звіт. Послухаємо. Голова оголошує:

— Слово надається членові міськради від нашого цеху товаришеві... товаришеві... товар... Та як його? Ну, хто в нас член міськради?!

Тут усі почали:

— Як хто?!

— Та повинен бути!

— Та торік же, пам'ятаю, когось вибірали?

— Та ви ірали ж!!

— Озивайся!

Навіть заспівав хтось:

— Ой, хто в раді, озови-и-и-ся!!!

Кликали, кликали, пригадували, сперечалися — нема депутата. Тут запропонував хтось переглянути протоколи минулого року — може там записано.

Секретар комсомольського осередку взявся.

А тимчасом бере слово майстер наш і починає громити. Так і так, ганьба, мовляв, і що це таке? Цілий рік делеґат нічого не робив, а ми не поцікавились навіть хто він. От чому в нас трамвай ні к чорту, в їдальнях безобразіє, ЦРК картоплі не придбав, у поліклініці негаразд, на робітничих околицях електрики немає, на ХПЗ вже закритий розподільник для робітників, а наші жінки в чергах стоять...

Громив, громив, а ми сидимо приголомшені, бо — крить нічим.

Аж гульк, прибігає секретар комсомольського осередку Ваня Перевиконайленко, розмахує якимось папером і кричить:

— Найшов! Найшов!! Член міськради від нашого цеху товариш Свистун!.. Майстер!!

Ну, братця!!

Взяли тут Свистуна в роботу! Аж душно йому стало!..

Стоїть сердега та тільки:

— Товариші! Та як же... Та я... Та ми...

— Та ти не „микай“ і не „татакай“, а говори, чому не виправдав довір'я?

Тут знову Свистун забрав слово:

—Каюсь, товариші, винен. Дійсно не виправдав вашого довір'я і навіть об'єктивних причин не приготував... Пізно. Та й сам постраждав: цілий рік до трамваю через задню площадку дерся — одного разу рукав одірвали...

— Ах, ти! Горе-депутат, — почали всі докоряти.

Далі бере слово другий наш майстер — партієць, недавно до нас призначили.

— Чого ви кричите та присікуєтесь до Свистуна?! Що він харош — аж пальці знать. Але й ви не кращі за нього. Скільки вас тут, а ви хоч раз поцікавилися цією справою? Хіба це не загальна справа? Поганий делеґат — геть його під три чорти!! Нового давай! Не всі Свистуни на світі. Всім ганьба: і Свистунам, і вам!!

* * *

Не знаю, як у вас, а в нас отаке було в цеху.
Прорив на фронті.
Але тепер навряд чи буде таке.
Ліквідуємо.
Такого делеґата намітили, що не проґавить...

Вас. Чечвянський

Мал. Л. Каплана

Остання „форма“ Пуанкаре

ТВЕРДИЙ ХАРАКТЕР

(*Передвиборний діялог*)

— Здоровенькі були, Панасе Семеновичу!
— Здорові були й ви, Петре Петровичу!
— Куди бог несе, на переобрання рад?
— А ну їх! Я на них зроду не ходив.
— Як!! Невже й разу не брали участи у перевиборах?
— Я ж кажу—не брав.
— За тринадцять років революції—жодного разу?!
— Так.
— І тепер, на чотирнадцятому році, теж не підете?
— Не піду і на сто чотирнадцятому.
— Не підете, коли всі йдуть, коли всюди гасла, плякати?..
— Кажу, що не ходив і не піду. Такий уже в мене характер твердий: раз сказав ні, значить ні. А сказав я це „ні“ ще в 17-му році. Як тільки Жовтнева революція вибухнула, так я, значить, цю історичну фразу й проказав. І тепер от на жодні зібрання, на жодні конференції—не визнаю!
— Чому так, Панасе Семеновичу?!
— А тому... тому, що я... позбавленець, щоб їх чорт забрав!!!

С. Ч.

ОБРАЛИ НА ЗАСТУПНИКА

Докія Кравченко активістка. Вона в колективі „Червона Воля“ усім жінкам перед веде. На селі про неї:

— От жінка! Чоловік у неї за її розумом живе.

А чоловік її Дем'ян, страх як цього не любив. А особливо сердився він, коли доручали в колективі громадську справу не йому, а Докії. Одного разу, висунули Докіїну й Дем'янову кандидатури на райз'їзд; Докію обрали, а Дем'яна провалили.

Він обурювався, паплюжив увесь колектив і з горя порубав сікачем свої чоботи в кориті.

— Коли б дитини не було,— говорив він,— та ще не любив анафемку — розвівся б.

Після знаменитого „провалу“, Дем'ян всілякими засобами намагався тримати свою жінку осторонь від громадськости.

* * *

Дем'ян і Максим Сидорович,—рахівник бурякового товариства, випивають, і таки добре.

— От ви, Сидоровичу, рахівник,— звернувся п'яненький Дем'ян,— людина з образованієм, так сказать...

— А то що, менше за вас вип'ю, гадаєте? Тут освіта ні до чого. Є людина зовсім неписьменна, а ще й як п'є...

— Та ні, зовсім не про це. Всі кажуть, що моя жінка за мене розумніша, а вона тільки письменніша, бо закінчила приходську. А я першу групу.

— Так що ж такого?

— Як то що? Через це в кожного поняття про мене, що я дурень. Розсудіть, Сидоровичу...

— Хто його зна. Це справа сімейна, знаєте...Не берусь...

Допили пляшку.

— Дем'яне Романовичу,— спохватився рахівник,— а сьогодні куткові збори. Переобрання сільради...

— Правильно,—підтвердив Дем'ян.—Ходім, Сидоровичу. Я вам доведу, що і в Дем'яна є свій розум. Хочете на змагання зі мною, хто розумнішу пропозицію подасть на зборах?

— Дайош змагання!— вигукнув рахівник.— Виголошую себе ударником і приймаю ваш виклик.

Обидва, спотикаючись, пішли на збори.

* * *

Збори. Голова президії оголосив список кандидатів до нової сільради. Дем'ян вислухав і підніс руку вгору.

— Дозвольте слово!

— Будь ласка.

— Що ж це, товариші,— почав Дем'ян,— у кандидатах самі чоловіки. А жінка де? Жінку запишіть, запишіть мені жінку зараз!

Президія переглянулась і дописала список.

— Записали, Дем'яне Романовичу.

— Треба це було зробити й без Дем'яна. Ну, як вам, Сидоровичу,— звернувся до рахівника,— як вам здається, чи розумний я?

Рахівник мовчав.

— А ваша де пропозиція?— запитував Дем'ян далі.— А для чого ви у чобіт язика сховали?..

— Нездоровиться мені,— зрештою відповів рахівник.— Ходім, Дем'яне Романовичу.

— А голосуватимуть же кандидатів.

— І без нас проголосують. Краще ходім, а то ноги не держать.

І наші виборці пішли собі.

* * *

— А хай тобі грець!— і Дем'ян кинув оберемок термічча з хмизу під припічок.— А де мати, Гараську?

— Мама? До сільради пішли. Приходив дядя якийсь.

— Гм!.. Мабуть замість мене пішла,— мугикнув він і поправив шапку.— Сиди, не балуйся, Гараську, я скоро прийду.

Йдучи до сільради, Дем'ян перебирав у думках:

— Яка б воно там справа?

— Куди це ви, Дем'яне Романовичу, чимчикуєте?— зустрів його вагар з КВД.

— До сільради.

— Хіба мо обрали й вас у новий склад?

— Не знаю. Кликали для чогось,— а в самого й радість на обличчі.

— „Мо й справді“,— подумав він.

— Ну, бувайте здоровенькі. Поспішаю.

Засідання новообраної сільради. І між членами Докія Кравченко — Дем'янова дружина.

— А ти чого тут, жінко?

— Я? Я член сільради.

—Ти? —і аж зблід від несподіванки.— З якої це речі?

— Таж ви самі, Дем'яне, на куткових зборах домагались цього,— сказав один із членів сільради.

— Я? Та цього зроду не було!..

— Ще й як кричали: „запишіть жінку, жінку запишіть!“— додав другий.

— Оттакої... Та що ж, це виходить, що тільки в мене й жінка є. Я говорив, вообче, жінку.

— Ну й записали, „воопче“ твою.

— Це насильство! Я не погоджуюсь. Я таки...

— Товаришу, не заважайте!

— І сьогодні вже випили, Дем'яне Романовичу?—спитав рахівник, примруживши око (він теж сюди за ділом прийшов).

Дем'ян не дочув.

— Де це видано!..— обурювався він далі.

— Товаришу Кравченко,— гукнув молодий член сільради з комсомольців,— ідіть відціля й не заважайте. А коли вже випили...

— Я випив?! Самі ви тут усі п'яні...

Але на цьому підвелась Докія й авторитетно присадила:

— Дем'яне, коли тобі двоє кажуть, що ти п'яний — іди спать.

Розкотився регіт, аж шибки задзвеніли. Дем'янові стало ніяково, він потуптів на місці, похнюпив голову й вийшов за двері.

... А Докію Кравченкову одноголосно обрали на заступника голови сільради.

Ол. Ян

ВИБОРИ В ПОЛЬЩІ

Мал Гольмана

— Хто за пана Пілсудського... руки вгору!!! Янек, записуй,
— Та що його писати; бачиш: одноголосно.

„ЗАЖИМ САМОКРИТИКИ“

Мал. Б. Ф.

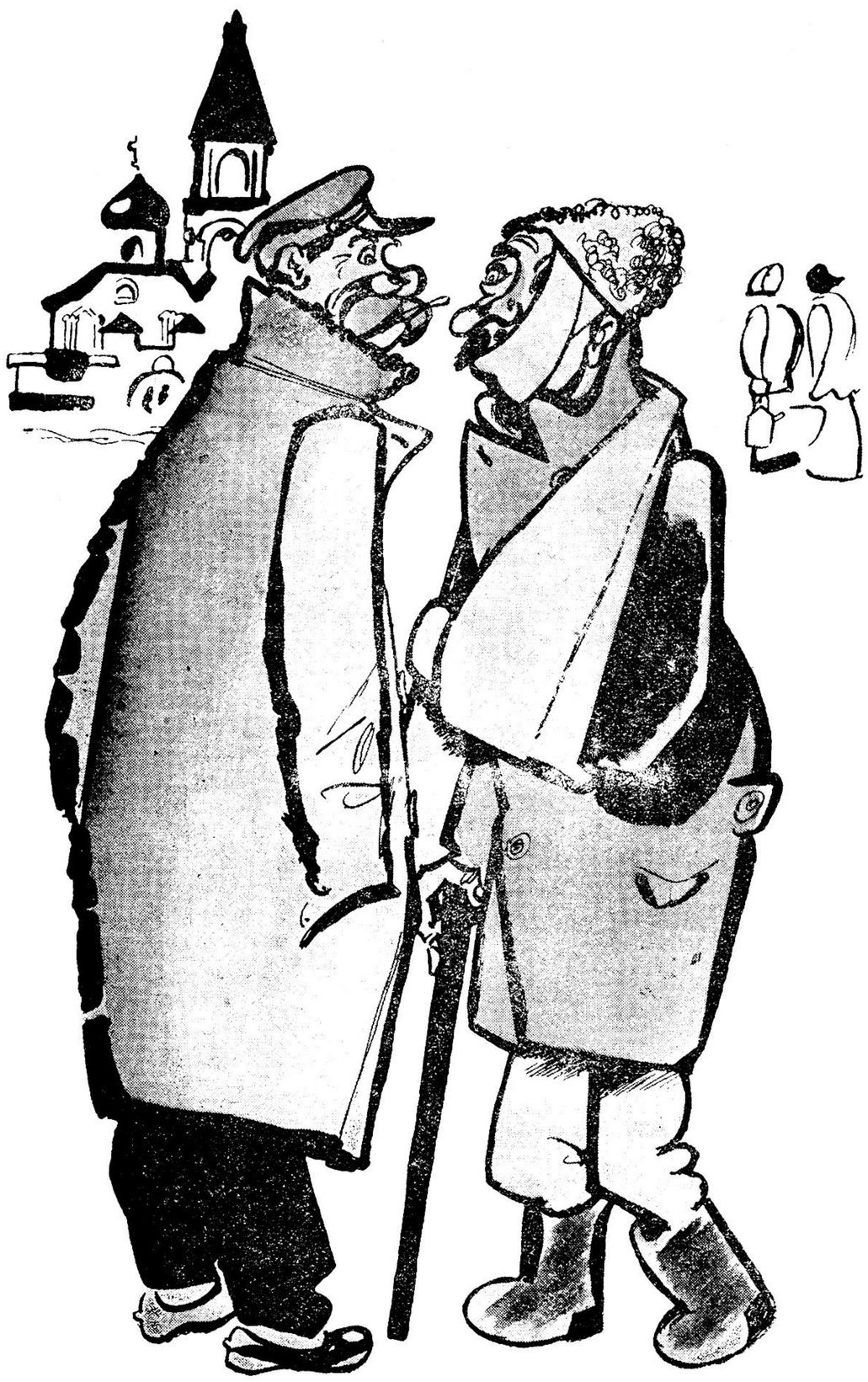

— **Де це тебе так відчихвостили?**

— **На переобранні рад.**

— **Та як же?!**

— **Дуже просто: вчора ми переобрали церковну раду, ну я й той... виступав у преніях**

ПЕРЕВИБОРИ У ВОРОПАЇВЦІ

АБО ТРАГЕДІЯ НА 3 ЧАСТИНИ ІЗ СМАЖЕНОЮ ГУСКОЮ, ГОРІЛКОЮ, ГОПАКОМ І ЕПІЛОГОМ

I. Люба доню!

Як тобі працюється в установі? Чи не додідався хто про... походження та усе інше? Чи не сумуєш сама у місті? Надсилаю тобі, доню, сушених яблук і горіхів.

У нашій Воропаївці все, дяка богові, гаразд. Провадимо тепер підготовку до перевиборів сільради і, сказав би, з великим успіхом. До виборної комісії, наприклад, потрапила тітка Параска. Ти ж її знаєш. Дуже розумна жінка, хоч і кажуть про неї, що самогонщиця. Ще ввели до комісії Остапа Непийводу. Воно, справді, ледащо, але він у мене в жмені, бо винен мені ще з літа. Тому, доню, сподіваємось, що притиск на нас тепер зменшиться. Омеллян Михайлович, мій кум, а твій хрещений батько, теж сподівається на краще. Бо його й досі у нас дражнять куркулем, хоч в нього й крупорушки давно немає, і молотарку одібрали.

Надсилаю тобі, доню, ще масла й сала, як завжди. Чи не треба тобі крупів?

Твій батько Олександер Розпатланий

II. Люба Олесю!

Надсилаю тобі павидла й свинячу ногу. Пишу наспіх, бо з цими перевиборами доводиться багато працювати. Учора був на приватних зборах в Омелляна Михайловича, де обговорювали кандидатів до сільради. Здається, склад буде чудовий. До того ж, т. Зайченко, що сидить в районі, людина розумна і в сільські справи не втручається.

Після зборів Омеллян Михайлович улаштував справжнього бенкета. Пили як за старих часів: наливочки, запіканочки. А танцювали. Навіть сам Омеллян Михайлович оджарив гопака. Тієї ж ночі Василенкові, отому сількору, хтось поперебивав ноги. Хай не гавка, собака.

Надсилаю тобі, доню, ще вишиваних рушників. Це од Гапчихи дістав за борг. Коли треба, напиши — надішлю ще. Але краще, доню, приїжджай сама. Може у вашій установі не дадуть відпустки — кинь її до біса. Нам зараз ці копійки не дуже то потрібні. Омеллян Михайлович радить нам організувати колектив. Саме оце як-раз до діла. І мене, каже, приймуть, хоч й піп. А тов. Зайченко людина розвинена й не перешкоджатиме. Ще й крупорушку відберемо від тих голодранців, каже Омеллян Михайлович, і млина. Сподіваємось на тебе, доню, бо тут неодмінно треба підвести марксівську базу. Отже, приїжджай.

Твій батько

P. S. Омеллян Михайлович надсилає тобі палке привітання ще й смажену гуску. Дуже просить розпитати, які у вас ціни на біле борошно. Він хотів би вивести сотню, або дві пудів. Ще надсилаю тобі пару качок. Їж, доню, у нас вистачить.

III. Люба доню!

Сподіваюся, ти ще не кинула посади. Не кидай, доню. І напиши, як у тебе з квартирою. Чи не можна було б мені приїхати і перебути деякий час. У нас через ці перевибори — страшенний прорив. Вже й Омеллян Михайлович думає тікати.

Товариша Зайченка усунули, як правого опортуніста. Тітку Параску з комісії вичистили, ще й акта склали за самогон. А нам з Омелляном Михайловичем закидають, нібито ми загрожували людям й провадили куркульську агітацію. Кажуть, нібито я підпоював Непийводу, щоб поперебивав ноги отому Василенкові. А коли це було? Хто чув? Отака правда тепер на світі.

Я вже бачу, доню, що з крупорушкою нічого не буде. І з колективом теж. Надсилаю тобі, доню, меду й коржиків. Незабаром приїду сам.

Твій батько.

IV. Епілог — робсількорівська замітка:

У селі Воропаївці піп разом з глитаями провадив шалену агітацію за „свій“ список. Засоби впливу — підкуп, загрози, брехня. Сількора Василенка ледве не забили. Куркульське кубло вже викрили. Провадиться слідство.

Гелія Грач

ТЕЖ ПЕРЕВИБОРИ

Напочатку була частина офіційна: вшанували пам'ять промпартії вставанням, зачитали телеграми співчуття від римського папи, II інтернаціоналу, Пуанкаре... Потім почалася частина „художня“.

Рябушинський зробив доповідь, як саме і чому саме засипалась промпартія. Заслухавши доповідача, зібрання еміґрантів одноголосно ухвалило: „Через те, що деякі міністри (наприклад, Рамзін) „по независящим от них обстоятельствам выбыли из строя“, вважати їх портфелі анульованими, а міністерські посади вільними“.

— Я пропоную,— додав Рябушинський,— негайно зробити перевибори.

— Правильно! Правильно!— загуло навкруги.— Треба взагалі всіх міністрів переобрати. А то он Павло Іванович вже тринадцять років портфеля з рук не випускає. Так же не можна! Іншим теж хочеться!

— Панове!—закричав Мілюков,— яка користь в портфелі, коли його навіть покласти нікуди; так під пахвою і таскаєш. Та й сама назва „руський міністер“ покищо тільки міраж, фікція.

— Однаково!— загаласувало зібрання.— Розподіляй все порівну: і міраж, і фікцію. Це ж все, що в нас залишилось. Дайош перевибори!..

— Панове!— знову закричав Мілюков,— тоді підемо далі. Справа в тому, що я вже визнаю ради, але... без п'ятирічки. А раз так, то чому б нам не обрати свою раду?

— Тоді прошу додержуватись і радянських принципів,— забубонів Святополк-Мірський.— Обирайте в першу чергу незаможників.

— Справедливо,— підтримав його князь Гагарін.— Візьміть, наприклад, мене: колись я мав сорок тисяч десятин землі, а зараз я володію тільки землею в кадці з фікусом. Отже, виходить, що тепер я на всі сто незаможний селянин.

— Не забувайте і середняків!— відгукнувся граф Ртіщев,— я, наприклад, торгую цигарками, але хіба ж це заробіток? Сльози!

— Крім того,— продовжував Святополк-Мірський,— багато з нас виконують зараз саму чорну роботу: колишній власник десятьох фабрик,—працює в майстерні взуття, господар двох першокласних готелів — працює на заводі. І знаєте чим: токарем!

— Вся влада трудящим!— загуло зібрання.— Більшовики вигнали нас з палаців і примусили жити в хатинах, так дайош гасло: „Мир — хатинам, війна — палацам!“

— Правильно! Справедливо! Вибираймо до ради тільки трудящих еміґрантів! Тільки незаможних селян! Геть буржуїв!

І переходячи від одного питання до другого, зібрання й не помітило, як перейшло вже до ресторану „Білий Ведмідь“, де вшанування делеґатів еміґрант-ради затягнулося до самого ранку.

Лідтке

НА СОЦІЯЛІСТИЧНІЙ СТРОЙЦІ

Мал. Л. Каплана

Шкідники:— **Знімаючи рештовання, вони зараз скинуть нас униз.. Мабуть, оця перевиборна кампанія для нас остання...**

МЕРТВІ ДУШІ

РОЗДІЛ II

Петро Петрович Петух завжди голився у Жана Спасібо. Він приходив до перукарні, розвалювався у спеціяльному кріслі і, дивлячись на прейскурант, наказував:

— Будь ласка, поголіть, підстрижіть, трохи закучерявте, причепуріть вуса, потім.. Щоб його ще? Да, побризкайте голову вежеталем. Що? Може „Сосновою водою?" Добре, і сосною і вежеталем. Ну що його ще?

Річ у тому, що Петро Петрович Петух був розтратником з самого дитинства; то він накраде в батька цигарок і роздасть їх приятелям, то виканючить в матері мідяка й купить на нього таке, що й на голову не влізе.

Коли ж до спритних його рук потрапляла велика сума — він, мов несамовитий, біг до крамниці й купував усе, що тільки спадало на очі: іграшки, бублики, гаманці, струни до балабайки. Що з того, що бублики він викидав Сіркові, а балабаїчні струни (самої балабайки в нього не було) вимінював на червоний перлямутровий ґудзик? Петрик був щасливий вже з самого факту купівлі. Аби купити й купити якнайбільше, а чого саме — це вже деталь, дрібниця.

Коли в Петрика вже виросли вуса і всі почали величати його Петром Петровичем, зросли і маштаби його розтрат; замість материного гривеника він ніс тепер до коамниць державні карбованці.

Спосіб купівлі залишився старий і Петух, приволочивши додому величезний пакунок речей, дивувався:

„А до чого, власне, я все це накупив? Ну оту чортовину з срібною ручкою ще можна поставити на стіл замість попільниці, а що ж робити з цим: праска не праска миска не миска. Досадно, що не спитав у крамниці. Ну, гаразд, присобачу замість ніжки під шафу або ж подарую комусьнебудь на іменини.

Потім, коли розтрату викривали. Петро Петрович біг на базар, за безцінь заганяв і чортовину з ручкою, і „миску не миску, праску не праску" і позичивши (без віддачі, звичайно) у батька п'ять,- шість „червяків", покривав нестачу.

Коли ж справа доходила до суду (були й такі випадки), Петух нічим не крився і повністю визнавав свою провину. Навіть більше: він всіляко допомагав судовому слідству і щоразу, коли прокурор говорив, наприклад, про розтрату 5.000 карб.. Петух підводивсь і ввічливо, тихо додавав:

— Пробачте, і 32 копійки.

Покривши розтрату готівкою (батьківськими „червяками") або ж натурою (сидінням у Бупрі), невгамонний Петух знову одержував посаду і знову розтрачував. Яких тільки грошей він не переводив: профспілкові, автодорівські, кооперативні, медрівські... Зараз, наприклад, перебуваючи у відрядженні в N, він розтрачував гроші якогось тресту.

Прогулявши і накупивши по комісійних крамницях різних речей щось на дві тисячі, Петух уже вирішив: розтринькаю ще останню сотню та й до слідчого. Нехай починає справу І от, сидючи у Жана Спасібо, Петух ламав голову: якби йому побільше залишити тут грошей.

На цей час поруч сів Павло Іванович. Петух вхопив його за руку:

— Снідали?

— Ні, ще не снідав, — відповів Чічіков і здивовано глянув на Петуха.

— Я живу в готелі, моя кімната проти вашої — пояснив Петро Петрович. — От я й хочу поснідати разом з сусідою. Згода?

Павло Іванович нахилив голову.

— Буду радий.

В цю хвилину славетний перукар Спасібо здушив пульверизатор і струмок „Пахучого горошка" залив Петухове обличчя.

— Хррр!.. бррр! чорррт!.. - сплюнув в досаді клієнт.— Треба ж попереджати. Навіть злякав. Так коли ми снідаємо?

— Краще всьо...

Тут помічник Жана заліпив рот Павла Івановича милом і почав гострити бритву.

— Тьху!.. Краще всього о дванадцятій годині,— проказав Чічіков.

— Добррр... — пудра не дала Петухові закінчити своє „добре".

* * *

Коли обидва вже поснідали, до їх столика наблизилася постать до того пестряво зодягнута, що аж боляче було на неї дивитися.

— А, Курочка! — радісно привіталась вона з Петухом. Куди ж ти запропастився?

— Здоров, „автор-куплетіст" — відказав Петух. — Знайомся: кореспондент центральної преси Чічіков.

— Колега? Дуже приємно! — і по-театральному махнувши зеленою кепкою, незнайомець сів.

Тут Павло Іванович помітив, що барвистий громадянин уже „під мухою."

— Я—Хлобуєв,— відрекомендувався гість.—Автор нагомонівших гумореcок—Яків Хлобуєв. Читали?

— Не доводилося, — відказав Чічіков.

— Шкода! Обов'язково почитайте. У мене ж стиль, техніка. Я пишу, брат, не так як у вас в центрах. Я, брат, старої школи; працюю за заповітами Достоєвського, Боборикіна й взагалі. Я, висловлюючись мовою Міші Лермонтова: „последняя туча разгневанной бури".

— Не „разгневанной", а „разсеянной" — виправив Петух.

— І не Лермонтов це сказав, а Пушкін,—додав Павло Іванович.

— Яка різниця! Ну, вип'ємо, хлопці, за Лермонтова — і. не ждучи запрошення, Хлобуєв взяв од Чічікова шклянку, налив вина й випив.

— Я, брат, працюю тепер по-ударному, — продовжував Хлобуєв. Знаєш, Курочка, що я написав цього року? Слухай: 162 гумореcки, три сатиреcки, дві новелі, повість, вибрані уривки до майбутнього роману, оперету, кіно-сценарій, сатиричний ноктюрн... Та всього й на віз не забереш. Ну, вип'ємо за Хлобуєва, нехай пише! — безсоромний гість знову спорожнив шклянку.

— Хто редагує газету? — запитав Чічіков. — Я двічі заходив у редакцію і нікого не міг впіймати.

— Хто редагує? Звісно, я — погордливо кинув Хлобуєв. Я — фактичний редактор, ну, а офіціяльно — Платонов.

— Що він за людина? поцікавився Чічіков.

— Платон Михайлович? Прекрасна людина. Добра, співчуваюча, інтелігентна, але... немає в нього любови до справи, немає в нього, так би мовити, священного вогню. Пам'ятаєте, як це у Пушкіна:

„Пока не требует поэта
к священной жертве Аполлон,
всю ночь читает до рассвета
редактор наш Платон".

— Ха-ха-ха!.. Це мій власний експромт.

— Ваш редактор любить читати? — запитав Чічіков.

— Ні, це я для рими. Ну, вип'ємо за... що за чорт. Вже й пляшка порожня. А ну, Курочка, замов ще: Хлобуєв хоче пити.

— Дозвольте мені почастувати вас, — обізвався Павло Іванович, — дуже радий, що зустрівся з „товаришем по перу" і сподіваюся, що він допоможе мені в одній справі, Я, бач, збираю матеріяли з робсількорівського життя. Отже мені обов'язково треба зв'язатися з вашими представниками на місцях.

— Господи! — засміявся Хлобуєв — та за три дні почнеться зліт нашої робсількорії. От ви одразу й побачите всю нашу брашку.

— Чудово! — радісно проказав Чічіков і від задоволення навіть потер руки. — Я гадаю, що ви дозволите мені зробити на зльоті доповідь: „Завдання радянської преси". Платонов не заперечуватиме?

— Навпаки. Він буде дуже радий, бо між нами кажучи, зліт цей провадиться тільки так, для статистики, а тому ваш виступ, безумовно, пожвавить справу. Да, трохи не забув! — скрикнув Хлобуєв. — Я ж написав чудову сатиричну поему. Курочка і ви, як вас там,.. Чічкін?

— Чічіков, — поправив Павло Іванович.

— Яка різниця. Так прослухайте, кажу я, мій новий твір — і Хлобуєв витяг з кишені величезний, засмальцьований зошит.

— Пробачте, — підвівся Чічіков. — Зараз я їду до приятеля за місто.

— А мене, — поспішив додати Петух, — здається кличуть до телефона Зараз повернуся. Сю хвилиночку.

Залишившись на самоті, Хлобуєв допив решту вина і покликав офіціянта.

— Сідай, брате, зараз я тобі зачитаю...

(Далі буде)

Сергій Чмельов

Наступне число **„Червоного Перцю"** присвячується

Українській Радянській Енциклопедії

Щоб якнайширше охопити це важливе питання „Ч. П." запросив до журналу художників і письменників майже на всі літери нашої абетки. Дивіться самі:

Ахматов, **Б**ондаренко, **Б**ондарович, **Б**рискін, **В**ишня, **Г**ольман, **Г**рач, **Ґ**едзь, **Д**удка, **З**альцер, **К**андєєв, **Л**еонід Чернов, **М**икола Бриль, **Н**ерубенко, **О**ріон, **П**илипенко, **С**лісаренко, **У**жвій, **Ч**ечвянський, **Ч**мельов, **Ш**утов, **Ф**рідкін, **Я**н.

Правда, деякі літери, як от **„и"**, **„ь"**, залишаються „вільними", але не турбуйтеся: ми знайдемо співробітників і на ці літери. Ось побачите.

„В КРАЇНІ ЦИВІЛІЗАЦІЇ Й ГУМАННОСТИ“

Робочий день „великого маршала“ почався неприємностями. Поперше, йому ввижалося вночі, що слідство в справі „Промпартії“ в Москві викрило разом з Пуанкаре і його участь в підготовці інтервенції, що він доводив свою непричетність. Подруге, з Прусії подув туман і подагра, що її панмаршал дістав, тікаючи колись од Києва, не давала йому змоги встати з ліжка.

Маршал сердито натиснув електричного дзвінка. З'явився адьютант

— Що нового?

— Жеч Посполита процвітає... На Мало-Польській людність „добровільно“ закриває свої школи і вивчає польську мову...

— Поширити цей рух!

— Лишилося всього 120 українських шкіл.

— Закрить... чи то пак, задовольнити бажання людности русинсько навчатися в польській школі...

— З Букарешту термінове повідомлення...

— Ну?!

— Складну проблему „аґрарного питання“ про машинізацію сільського господарства на конференції розв'язано блискуче...

— Ну, ну!..

— Наші генштабісти... чи то пак, „фахівці-аґрарники“ разом з румунськими доводять науково, що в прикордонній смузі Польщі та Румунії найбільш рентабельне в господарстві—це будування танків... для оранки, та літаків-винищувачів для... боротьби з посухою та шкідниками.

— Негайно виконати всі постанови конференції!

Діялог про запровадження „аґрарних реформ“ порушив телефон.

— Що там? Послухайте!

— Із сойму. Пан міністер внутрішніх справ Складковський... Сьогодні відкриття сойму...— зауважив адьютант, передаючи рурку маршалові.

— Дзень добрий, пане міністре. Що? Влаштовують обструкцію? Хто? Комуністи? Що, „геть фашистську диктатуру“?! Пся кревь! Забрать негайно! Права про депутатську недоторканість? Плювонць мнє на те пшепіси!..*) Забрать усіх! Ткачова теж, хай знає, як підтримувати комуністів!..

Настрій маршалові було зіпсовано вщент...

Та о 12 годині добрий гумор повернувся до нього. Причиною цьому був колишній пан міністер Світальський, який чемно телефоном попросив дозволу приїхати до пана маршала.

— Що скажете?

— О, ваша світлосте, підпора і надія Речі Посполитої! Захиснику цивілізації й гуманности Европи від східніх варварів-більшовиків!..

— Ближче до діла! — зауважив маршал, розгладжуючи зморшки на чолі.

— Ваша світлосте, осмілюсь доложить, що сойм оце перед хвилиною висунув на посаду голови — не во гнів хай буде панові — мою кандидатуру... Я не насмілився погодитись, не завітавши перед тим до вас...

— Дуже приємно... Вас на „маршалка“. Я згоден... правда, з умовою...

— Хай ясний пан скаже умови — схилився перед маршалом Світальський.

— Обмеження волі парляментської трибуни... Не припускать використовувати її неділовими виступами. Заборонити демонстрації й дискусії, що розраховують на аґітацію всередині країни та на демонстрацію за кордоном... Ці заходи стосуються, упершу чергу, до...

— Вельможний пан хочуть сказати — комуністів...

— Так... нацменшостей...

— О, я вас розумію. Я переконаний, що буде повне співробітництво поміж паном маршалом та соймом.

— Можете погодитись на обрання вас головою сойму,— кинув маршал Світальському, коли той задки крокував до виходу.

Після сніданку, читаючи газету, маршал натрапив на таке: „... політичні в'язні зазнають нечуваних катувань... Голод, хвороби звичайне явище... Були випадки, коли майже непритомних від хвороби вели на страту...“

Пан маршал спочатку був розгнівався на „комуністичні наклепи“ письменника Струґа. Та добрий гумор, що при ньому залишився після побачення з Світальським, переміг... Пан маршал вирішив провести „реформу“...

— Пане адьютанте, ви читали,— подав газету маршал.

— Та-ак, ясний пане,— зацокотів зубами адьютант.

— І це в нас таке? В цивілізованій країні, що йде попліч з Францією й Англією?..

— Польща форпост цивілізації,— притакнув адьютант.

— Негайно викликати начальника поліцай-департаменту...

За кілька хвилин поліцай-начальник струнко стояв перед маршалом.

— Ми ж не варвари. Негайно завести новий режим! Скільки в нас засуджено на страту?

— 15 комуністів, 45 русинів, 90 білорусів...

— Всього!

— Коли пан маршал вважають, що це мало, негайно буде збільшено.

— Скільки з них хорих?

— Після „детальних“ допитів захворіло...

— Я не питаю після чого вони хорі — скільки хорих?!

— Майже всі...

— Отже, всіх лікувати і щоб якнайскорше всі були здорові.

— Але ж вони засуджені на страту.

— Всіх лікувати! Коли будуть здорові — повідомити мене.

— Але ж...

— Пане адьютанте, сідайте й пишіть: „Наказ по міністерству внутрішніх справ. З цього числа, наслідуючи славну гуманну англійську традицію про те, що засуджений не може йти на страту хорий — запровадити новий режим для всіх рокованих до смерти — в разі вони захворіють, чи то природньо, чи то „з переляку“ підчас слідства — лікувати їх, годувать, а перед карою пред'являть мені завідомлення для резолюції такого змісту: „Засуджений (ім'я рек) знаходиться в доброму здоров'ї і може бути повішаний без шкоди для його здоров'я... Маршал Пілсудський...“ Зрозуміли?— звернувся маршал до поліцай-начальника.

— О, та-ак...

— Пане адьютанте, водночас подбайте, щоб у пресі було оголошено, що режим в'язнів добрий, але його ще поліпшують. Вони мають усе, навіть... лікарську допомогу.

— Перед шибеницею,— хихикнув поліцай-начальник.

— Я бачу, що ви добре зрозуміли, — кинув маршал.

— Ми ж нація цивілізована... Не можемо ми вішати хорих...

А. Десновий

*) Плювати мені на ті закони.

Дзеркало

СВЯТА ПРАВДА

В Ульянівському районі глитайня аґітує: „Не треба нам ніяких перевиборів рад!“ І, дійсно: нащо глитаям ради? Їм би пана земського та пана пристава. І досить. А ради, звісно, не для них. Сподіваємося, що наступні перевибори ще раз блискуче їм це доведуть.

ПОМИЛИЛИСЬ

Бувають випадки, коли до сільвибіркомів пролізають колишні петлюрівці. Не будемо тут говорити про „осіб та установи“, що підчас готування до перевиборів мусять не спати, а навпаки. Скажемо тільки кілька слів про самих петлюровців: чи не помилились вони часом? Може „добродії“ гадають, що це вибори не до рад, а до... центральної ради?! Голова вибіркому, поясніть їм!

ЦЕ ЩЕ НІЧОГО

В Якимівському районі в українські села надіслали болгарські виборні картки. Ну що ж, болгарські це ще нічого; все таки, хоч абетка схожа. А втім, в якімовському районі своя система: в українські села—болгарські картки, в болгарські—українські. Хоч невелике, а все ж таки оригінальне вдосконалення!

ТА ВОНИ ТАКІ!

Якимівський район відомий нам не тільки з приводу „болгаризації“ населення. Ось що про нього пишуть „Вісті“:

Склад вибіркомів затверджували ще до того, як фактично їх утворювали з представників окремих організацій. Деяких представників просто призначали правління. Списків виборців і позбавленців у кількох селах ніде не обговорювано, маси до перевірних комісій не втягнено.

Якимівські керівники, мабуть, думають: „А нащо, власне, втягувати маси? Їх тільки втягни — так вони нас з установ одразу витягнуть. Немає „розщоту“!“

ДЕЩО ЗНАЮТЬ

В с. Рикичинці, Шаргородського району, ні голова, ні секретар сільради не знають скільки виборців у селі. „Значить, вони, взагалі, нічого не знають?“— запитає нас здивований читач. І ми чесно йому відповімо: ні, дещо знають і вони; наприклад, перший добре знає, що він вже не буде головою, а другий, що він не буде секретарем. Факт.

З технічних причин минулого року „Червоний Перець“ не мав можливости своєчасно видати всі №№. Отже, щоб не затримувати виходу журналу й наступного року, Видавництво вирішило розпочати видання „Перцю“ за 1931 рік з таким розрахунком, щоб всі передплатники за 1930 рік одержали:

замість № 20 — 21 — № 1 — 1931 року
„ № 22 — 24 — № 2 „

Видавництво

Відповідальний редактор Л. Ахматов

Видає „Робітнича газета Пролетар“

Укрліт № 61/жб ДВОУ УПП Друкарня 2 А. Харків, вул. К. Лібкнехта 38. Замовл. № 800. Тираж 50.000

НЕВТОМНИЙ ЧЛЕН МІСЬКРАДИ

Мал. Б. Фрідкіна

Обрали до міської ради Івана Курочку. Дуже жваво взявся до роботи новообраний делеґат. І де тільки вже не бачили невгамонного Курочку!..

У мануфактурній крамниці

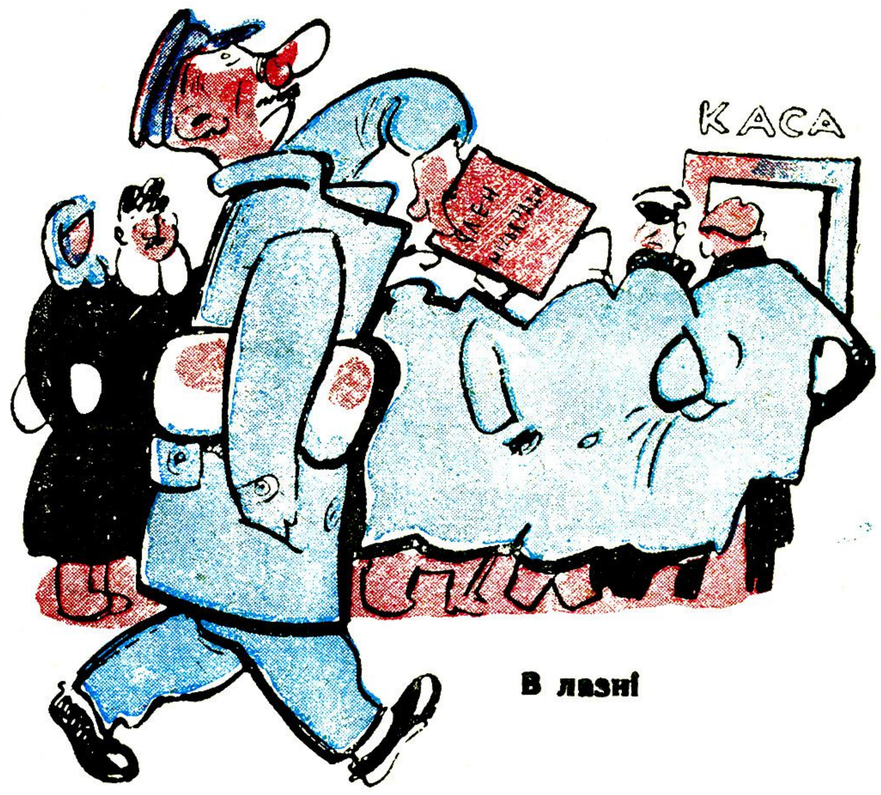

В лазні

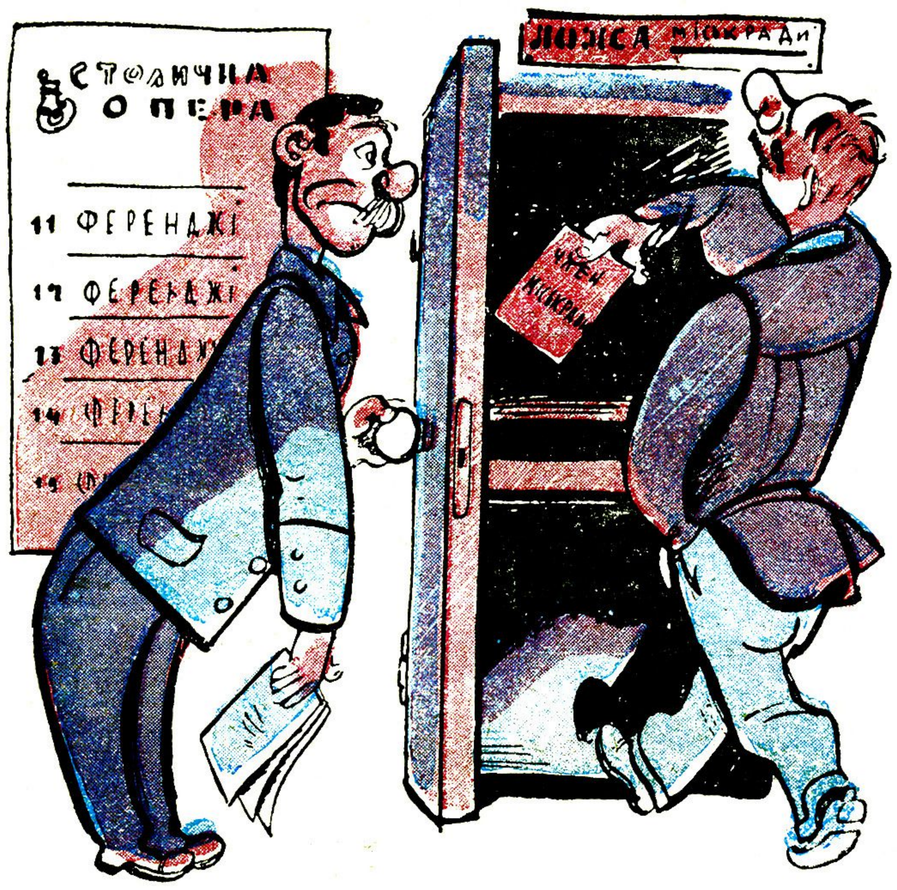

В театрі

У знайомих

В трамваї...

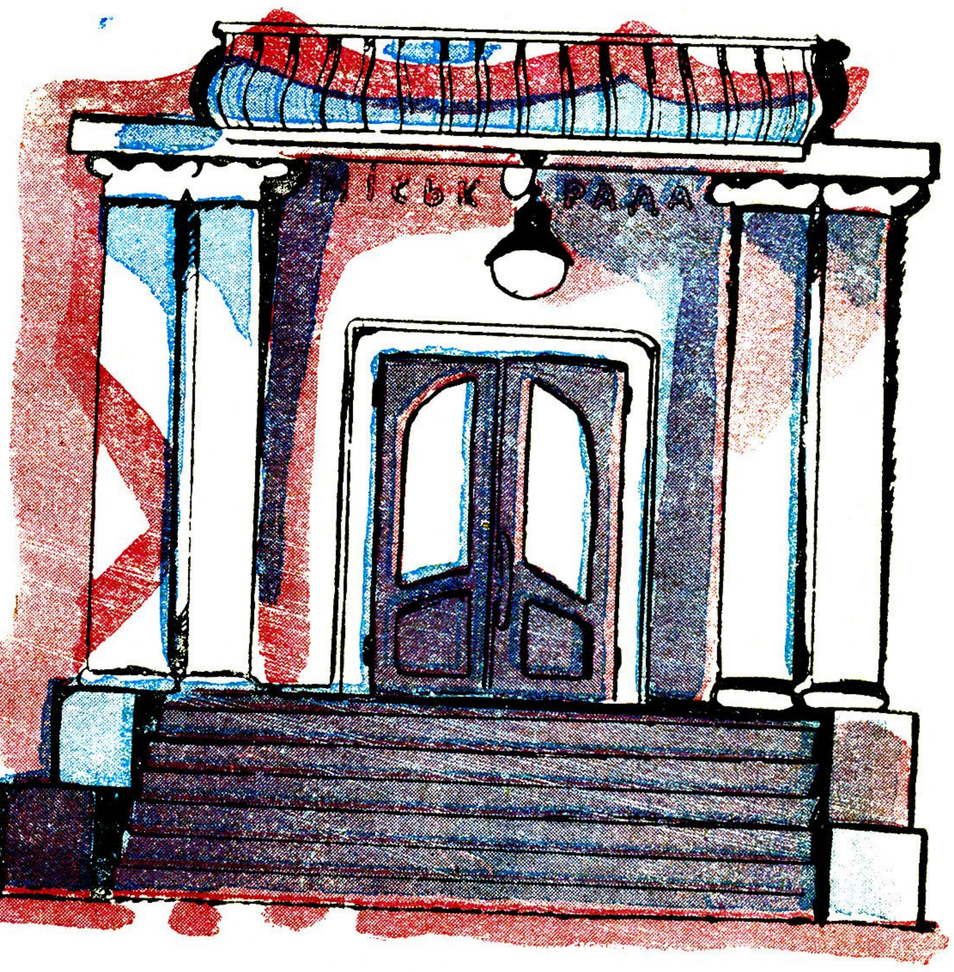

тільки тут жодного разу не бачили Івана Курочку...